

عنوان پادکست: دل آرام در دنیای پُر تلاطم

دل آرام در دنیای پُر تلاطم (بخش چهارم)

نازی: وقتی شما با افراد موفق برخورد می‌کنید که با راه‌های گناه‌آلود به موفقیت می‌رسند و به زندگی گناه‌آلود خود نیز می‌بالند، به یاد داشته باشید که بر اساس کتاب مزامیر، این موفقیت‌ها و کامیابی‌ها موقتی هستند.

سابرینا: و داوود می‌گوید: «بر شیران حسد مبر.» یعنی حسرت زندگی و موفقیت‌های آنها را نداشته باش. آنها شاید چیزهایی دارند که شما در حال حاضر ندارید، اما در دراز مدت خواهید دید که آنها چیزهایی خواهند داشت که شما اصلاً آرزو نخواهید کرد آنها را داشته باشید. و در دراز مدت، شما نیز چیزهایی خواهید داشت که اشخاص شریر هیچگاه ... هیچگاه ... هیچگاه تجربه نخواهند کرد.

نازی: امروز با برنامه‌ای دیگر از پادکست **دل‌هایمان احیا کن** در خدمت شما، عزیزان شنونده، هستیم. بعضی از مردم به خاطر رفتارهای بدشان شناخته شده هستند. اما، ما به وضوح می‌بینیم که آنها، به جای آنکه تاوان آنچه می‌کنند را پس دهند، برعکس، هر روز محبوب‌تر و موفق‌تر می‌شوند. ولی کلام خدا ما را تشویق می‌کند به جای غبطه خوردن به زندگی آنها و دلسرد شدن، ما به تصویر بزرگتری نگاه کنیم. امروز در ادامه بررسی مزمور ۳۷ به این موضوع خواهیم پرداخت.

سابرینا: اگر در جلسات پیشین با ما همراه بوده‌اید، ما به بررسی مزمور ۳۷ پرداختیم. از شما دعوت می‌کنم به تفکر و تعمق کردن در این مزمور ادامه بدهید تا این آیات در رگ و پی دیدگاه شما تنیده شوند. اگر می‌خواهید بیشترین فایده را از کلام خدا ببرید، فقط شنونده آموزشی که یک معلم می‌دهد نباشید. بلکه، آن قسمت را خود بارها و بارها بخوانید. بگذارید که کلام خدا با شما صحبت کند. بر آن تفکر و تعمق کنید. در آن، وقت صرف کنید و آن را به عنوان آیات حفظی حفظ کنید.

و یکی از بخش‌های مهم کلام خدا که برای حفظ کردن خیلی مفید است آیات ۱ تا ۱۱ از مزمور ۳۷ است. البته اگر بخوانید، می‌توانید تمامی این مزمور را از بر کنید. ولی اگر آن، کار دشواری به نظر می‌رسد، حداقل ۱۱ آیه اول را برای حفظ کردن در مد نظر داشته باشید.

در طی مطالعه این مزمور دیدیم که ما در زندگی روزمره خود، با افراد شریر و بدکردار در برخورد هستیم. برخورد ما با این افراد ممکن است در خانواده، بین افراد فامیل، در محیط شغلی، و حتی در کلیسا باشد. شما ممکن است بگویید: "یعنی حتی در میان ایمانداران؟" بله، چون همه ما انسان هستیم و وقتی مسیح در مرکز زندگی ما قرار نداشته باشد، تمایل اصلی ما این خواهد بود که هرآنچه را که خودمان بخواهیم، انجام دهیم. که در این صورت، قطعاً رفتارهای گناه‌آلود و غلط و ضد کتاب مقدسی از ما سر خواهد زد و ما هم، حتی اگر ایماندار باشیم، تبدیل به شخص شریر و بدکرداری خواهیم شد که باعث تشویش، کدورت، و خشم دیگران خواهیم شد.

اما نکته مهم این مزمور این است که وقتی ما با اشخاص بدرفتار، بدکردار، و شریر برخورد می‌کنیم، چه واکنشی باید نشان دهیم؟ ممکن است اینگونه افراد در چهار دیواری خانه خودمان باشند که شب و روز با آنها زندگی می‌کنیم: شوهر بدرفتار، فرزندان که در سنین نوجوانی و یا حتی بزرگتر با تصمیمات و انتخاب‌های احمقانه خودشان عرصه را بر شما تنگ کرده‌اند، یا پدر و مادری که بر ضد راه‌های خدا عمل می‌کنند و زندگی را بر شما دشوار کرده‌اند. بالاخره، هزار و یک جور موقعیتی که در آن من و شما با افراد بدقلق، بهانه‌جو، شرور، و آزار دهنده در ارتباط هستیم.

مزمور ۳۷ به ما می‌گوید که در اینگونه شرایط چه کاری انجام ندهیم و چه کاری انجام بدهیم. آنچه که نباید انجام دهیم آن چیزی است که اتفاقاً برعکس، همه ما تمایل داریم که آن را انجام دهیم. و آن، مشوش شدن، مکدر شدن، و خشمگین شدن است. کلام خدا در این مزمور صریحاً به ما می‌گوید: به جهت شریران ... مشوش مشو، مکدر مشو، و در نهایت خشمگین نشو. خدا از ما می‌خواهد که مثل کوه آتشفشان از کوره به در نرویم.

ممکن است که ما جزو افرادی نباشیم که وقتی عصبانی می‌شوند، چیزی به سوی مردم پرت می‌کنند و یا داد و هوار به راه می‌اندازند. اما شاید افرادی هستیم که از درون خودخوری می‌کنیم، استرس داریم، و نگران و دلواپس می‌شویم. و این آن جوشش و غلیان درونی است که اگر با روش خدا با آن برخورد نکنیم، آخرش، روزی تخلیه خواهد شد و به صورت گفتار و اعمالی که خدا را خشنود نمی‌کنند خود را ظاهر خواهد کرد.

تنها کاری که تشویش و عصبانیت می‌کند این است که ما را هم تبدیل به اشخاص بدکار و ظالم و شریر می‌کند. آیه ۸ بر این چیزها تأکید می‌کند. این آیه می‌گوید: «از خشم باز ایست. بغض را ترک نما. خویشتن را مکدر مساز که جز به شرارت نمی‌انجامد.» اگر ما، در واکنش به اشخاص شریر و بدکردار، با خشم و کدورت برخورد کنیم، همان کسانی می‌شویم که از آنها خشمگین شده‌ایم. ترجمه قدیمی کتاب مقدس می‌گوید: «از غضب برکنار شو. خشم را ترک کن. خود را مشوش مساز که البته باعث گناه خواهد شد.» بله، کلام خدا می‌گوید که البته ... حتماً ... قطعاً ... باعث گناه و شرارت تو خواهد شد.

ما دیدیم بعد از اینکه نباید مشوش و خشمگین شویم، حالا باید چکار بکنیم؟ باید به بالا نگاه کنیم. چگونه؟ کلام خدا به ما فرمان می‌دهد: «بر خداوند توکل نما و نیکویی کن.» (آیه ۳) «در خداوند لذت ببر و طریقی (راه) خود را به خداوند بسپار.» «در حضور خداوند آرام شو، صبورانه منتظر او باش.»

تمام این آیات به ما نشان می‌دهند که خدا از ما می‌خواهد عقربه قطب نمای زندگی خودمان را بر او متمرکز کنیم و به بالا نگاه کنیم. او تنها شخصیتی است که هیچوقت تغییر پیدا نمی‌کند و عوض نمی‌شود. پس قلب‌هایمان را به او وصل کنیم و در او تنیده شویم.

پس، اولین مورد این بود که «مشوش و خشمگین نشو.» دومین مورد این بود که «به بالا نگاه کن.» امروز به سومین واکنشی که باید نشان دهیم خواهیم پرداخت. و آن، نگاه کردن به جلو است. به این مورد در آیه دوم اشاره شده است. اگر به یاد داشته باشید، ما به آیه اول پرداختیم که می‌گفت: مشوش و مکدر نشو. بعد آیات ۳ تا ۸ را بررسی کردیم که همگی بر جنبه‌های مختلف تأکید می‌کرد که به بالا نگاه کنیم و بر خداوند تمرکز کنیم. در این بین، از آیه دو گذشته بودیم. اگر به این آیه توجه کنید، در واقع می‌گوید: به جلو نگاه کن. این آیه در حقیقت به ما نشان می‌دهد که چرا نباید مشوش و مکدر و خشمگین شویم. چون چیزی در آینده قرار است اتفاق بیفتد که می‌توان به آن امیدوار بود و بر آن حساب کرد. و آن این است که این وضعیت، تغییر خواهد کرد و هر شرارت و بدی از میان خواهد رفت.

آیه ۲ می‌گوید: «زیرا چون علف، زود می‌پژمردند، و چون گیاه سبز، خشک می‌شوند.» اما، چه کسانی چون علف بزودی پژمرده و خشک می‌شوند؟ همان شریران، بدکاران و فتنه‌انگیزانی که در آیه اول به آنها اشاره شد و به ما گفته شد از آنها خود را مشوش، مکدر، و خشمگین نسازیم.

بله، کلام خدا می‌گوید که [شریران] مثل علف، بزودی پژمرده، بریده، و خشک می‌شوند. نکته‌ای که در اینجا باید به آن توجه داشت، این است که کلام خدا می‌خواهد ما را مطمئن کند که شریران و وضعیتی که به وجود آورده‌اند، همیشگی و دائمی نخواهند بود. و بالاخره این اوضاع و شرایط، به پایان خود خواهد رسید. بله، برای مدتی آنها وجود خواهند داشت. این مدت شاید به نظر طولانی بیاید و انگار هیچ اثری از پژمرده شدن و خشک شدن آنها دیده نشود. ولی ما باید با زمان خدا پیش برویم. زمان‌ها و وقت‌های خدا با زمان‌ها و وقت‌های ما متفاوت است. او با معیار ساعت و تقویم ما عمل نمی‌کند.

ما ممکن است بگوییم ۳ هفته طول کشیده، ۳ ماه طول کشیده، و یا ۳۳ سال طول کشیده! اما، پاسخ خدا به ما این است: با معیار ابدیت زندگی کن. ۳ هفته، ۳ سال، و یا حتی ۳۳ سال در معیار ابدیت، زمان طولانی‌ای نیست. ما واقعاً لازم داریم که با دید خدا، به زمان نگاه کنیم. بله، آنها چون علف به زودی (توجه کنید: به زودی) پژمرده می‌شوند و چون گیاه سبز، خشک می‌شوند. (آیه ۲)

و حالا بیایید به آیه ۹ نگاه کنیم. می‌بینیم که این موضوع آنجا نیز تکرار می‌شود.

«زیرا که بدکاران منقطع خواهند شد. اما منتظران خداوند زمین را به میراث خواهند برد.» و سپس در آیات ۱۰ و ۱۱ ادامه می‌دهد: «پس از اندک زمانی، دیگر شریبری نخواهد بود، و هرچند او را بجویی، یافت نخواهد شد. اما حلیمان وارث زمین خواهند شد و از فراوانی سلامتی، لذت خواهند برد.»

آیا تفاوت بین آینده شیرین و آینده حلیمان را می‌بینید؟ و در اینجا نویسنده مزمور می‌خواهد به ما بگوید که در عین حال که به بالا نگاه می‌کنی، به جلو نیز نگاه کن و آینده‌ای را که خدا درباره‌اش وعده می‌دهد، با ایمان ببین. خداوند ما را تشویق می‌کند که دوراندیش باشیم و چشم‌اندازی دور بر مسائل داشته باشیم. او نمی‌خواهد که سطحی‌نگر باشیم و فقط حال حاضر را ببینیم. بلکه با ایمان، آنچه را که خدا در مورد آینده وعده می‌دهد ببینیم. و در حالی که بالا و به او و به وعده‌های او نگاه می‌کنیم، به جلو نیز نگاه کنیم.

در کلام خدا از دو نوع واکنش یا رفتار سخن به میان آمده است: یکی، رفتار به دیدار ... و دیگری، رفتار به ایمان! رفتار به دیدار، فقط بر زمان حاضر و اتفاقات آن تمرکز دارد. ولی رفتار به ایمان، در کنار وقوع اتفاقات حاضر، به بالا نگاه می‌کند و با دید خدا به آینده می‌نگرد. رفتار با ایمان بر آنچه خدا می‌گوید و وعده می‌دهد تمرکز می‌کند. رفتار با دیدار فقط بر آنچه که شیرین و بدکاران، در حال حاضر دارند انجام می‌دهند نگاه می‌کند. وقتی که تمرکز دائمی ما بر زمان حال و آنچه شیرین در حال حاضر انجام می‌دهند باشد، به نظر خواهد رسید که شیرین و بدکاران همواره در حال برنده شدن هستند و شخص حلیم در حال له شدن و از بین رفتن است.

ولی خدا نمی‌خواهد که فقط نزدیک بین باشیم. بلکه باید به دورنمایی که تصویر آن در دست خداست نگاه کنیم. و این دور نما را فقط با عینک ایمان می‌توان دید. به همین دلیل، کلام خدا ما را ترغیب می‌کند تا با ایمان رفتار کنیم و نه به دیدار. کلام خدا به ما وعده می‌دهد که حلیمان و پارسایان و منتظران خداوند وارث برکت خواهند شد و از فراوانی سلامتی و آرامش لذت خواهند بُرد. آنها وارث زمین خواهند شد. این نوع دورنگری به ما نشان می‌دهد که شیرین مثل علف پژمرده و بُریده خواهد شد و وجود بدکاران و فتنه‌انگیزان دائمی نیست و آنها و اوضاع و شرایطی که به وجود آورده‌اند تا به ابد اینطور باقی نخواهد ماند.

اگر خدا در معادله ما نباشد، بله آنانی که خود را برمی‌افرانند، شرارت را به عمل می‌آورند، فتنه‌انگیزی می‌کنند و ظلم روا می‌دارند، همواره پیروزمند و موفق خواهند بود و حلیمان شکسته و شکست خورده و پژمرده باقی خواهند ماند. ولی چون خدا هست و به عنوان خای حاکم مطلق، در این معادله نقشی حیاتی ایفا می‌کند، این اوضاع و شرایط بد پایانی دارد. این نمایشنامه پایانی دارد. ما هنوز آن را نمی‌بینیم. و این پایان، با آنچه که ما در حال حاضر در وسط این داستان می‌بینیم، متفاوت است.

بنابراین، بر اساس مزمور ۳۷ ما نیاز داریم که دائماً در حال انجام دو کار باشیم:

اول اینکه، به خود دائماً یادآوری کنیم که شیرین و بدکاران چه پایانی خواهند داشت.

و دوم اینکه، در پایانی که در انتظار ایمانداران، حلیمان و پارسایان است، شادی و وجه کنیم.

به این منظور، شما را تشویق می‌کنم این مزمور را بخوانید و در کنار هر آیه‌ای که در باره پایان شیرین صحبت می‌کند، یک ضربه بزنید. با توجه به همه این آیات، خواهید دید که در شروع، به نظر می‌رسد که شیرین و بدکاران همواره شاد و موفق هستند و هیچ غم و غصه‌ای ندارند. ولی بر اساس همین آیات خواهیم دید که این

موفقیت و شادکامی موقتی است و به زودی کمرنگ و محو خواهد شد، به طوری که حتی دنبال آنها می‌گردی اما آنها را نخواهی یافت. (آیات ۲ و ۱۰) آنها همیشه فکر می‌کنند که تا به ابد پیروز و موفق باقی خواهند ماند، اما پیام کلام خدا این است که این پیروزی خیلی موقتی است. آنها به زودی، نتیجه دردناک انتخاب‌های خود را خواهند دید.

آیات زیر آیاتی هستند که در مورد پایان شیران و بدکاران صحبت می‌کنند ... همان آیاتی که باید کنارشان علامت ضربدر زده باشید:

آیه ۲ «به زودی پژمرده می‌شوند و چون گیاه سبز خشک می‌شوند.»

آیه ۹ «بدکاران منقطع خواهند شد.»

آیه ۱۰ «پس از اندک زمانی، دیگر شیریری نخواهد بود، هرچند او را بجویی، یافت نخواهد شد.»

آیه ۱۳ «خداوند بر شیریران می‌خندد، زیرا می‌بیند روز ایشان فرا می‌رسد.»

آیه ۱۵ «شمشیرهای آنها به قلب خودشان فرو خواهد رفت و کمان‌هایشان خواهد شکست.»

آیه ۱۷ «بازوی شیریران خواهد شکست.»

آیه ۲۰ «شیریران هلاک خواهند شد و دشمنان خداوند همچون زیبایی چمنزارها محو خواهند شد.»

آیه ۲۲ «کسانی که خداوند لعنت‌شان کند، منقطع خواهند شد.»

آیه ۲۸ «نسل شیریران منقطع خواهد شد.»

آیات ۳۵ و ۳۶ «مردی شیریر و ستمگر دیدم که چون درخت سرسبز بومی قد می‌افراشت. اما چه زود درگذشت و اثری از او بر جای نماند و هرچه او را جستیم، یافت نشد.»

آیه ۳۸ «شیریران را سرانجامی نخواهد بود.»

با نگاه به این آیات، آیا شما دل‌تان می‌خواهد شیریر باشید؟

پس واقعاً وقتی با لنز نزدیک بین به وضعیت کنونی شرارت و شرارت پیشگان نگاه می‌کنیم، احساس می‌کنیم که به آنها چه خوش می‌گذرد! ولی وقتی به دور اندازی که کلام خدا به ما نشان می‌دهد، نگاه می‌کنیم، می‌بینیم که عاقبت آنان، داوری خداست.

در این بین، چیز مهمی که باید به آن نیز توجه داشته باشیم، این است که وقتی ما هم سعی می‌کنیم ظلم، ستم‌گویی، آزار، و کارهای شیریرانه انجام دهیم، وقتی که ما به دیگران بدی می‌کنیم و وقتی که تصمیمات گناه‌آلود اختیار می‌کنیم ... و در نهایت، وقتی که هر یک از ما، به عنوان یک ایماندار، بخش‌هایی از زندگی‌مان را تحت

کنترل و خداوندی مسیح در نیاورده‌ایم و با زور و کنترل خودمان پیش می‌رویم ... وقتی کلام خدا و معیارهای آن بر زندگی ما حاکم نیست، ما زندگی شیرانه‌ای را دنبال می‌کنیم. چون کلام خدا زندگی‌ای را شیرانه معرفی می‌کند که مسیح در مرکز آن قرار نگرفته است. در این صورت، آینده خوبی در انتظار ما نیست.

اما این مزمور وعده‌های زیادی برای کسانی دارد که زندگی خداگونه آنها تحت ظلم و ستم و تحقیر افراد شیرین قرار گرفته است. آیه ۱۳ می‌گوید: «خداوند بر شریکان می‌خندد زیرا می‌بیند که روزی‌شان فرا می‌رسد.» خدا از ما دعوت می‌کند که آنچه را که او می‌بیند، ما هم با ایمان ببینیم. خداوند می‌بیند که روزی‌شان، یعنی روز شریکان، می‌رسد. و ما این موضوع را دائماً باید به خود یادآوری کنیم که روزی خدا جلوی شیرین و ستمکار خواهد ایستاد.

ولی از طرفی باید به عاقبتی که در انتظار منتظران خداوند است هم چشم دوخت و در آن شادی کرد. بیایید به بعضی از این آیات در این رابطه نگاه کنیم. این آیات نشان می‌دهند که عاقبت انتظار و توکل بر خداوند چیست.

آیه ۴ «از خداوند لذت ببر.» نتیجه چیست؟ «مُرادِ دلت را به تو خواهد داد.»

آیه ۵ «راه خود را به خداوند بسپار و بر او توکل کن.» نتیجه چیست؟ او عمل خواهد کرد.

آیه ۶ «او پارسایی تو را همچون نور تابان خواهد ساخت. حقانیت تو را چون آفتاب نیم‌روز.»

آیه ۹ «منتظران خداوند، زمین را به میراث خواهند بُرد.»

آیه ۱۷ «خداوند پشتیبان پارسایان است.»

آیه ۱۸ «خداوند از روزهای راستان آگاه است و میراث ایشان جاودانه خواهد بود.»

آیه ۱۹ «آنان در زمان بلا سرافکننده نخواهند شد و در زمان قحطی سیر خواهند گشت.»

آیه ۲۲ «آنان که خداوند برکت‌شان دهد، زمین را به میراث خواهند بُرد.»

آیه ۲۳ «گام‌هایش را استوار می‌دارد.»

آیه ۲۴ «هرچند بیفتد، نقش بر زمین نخواهد شد زیرا خداوند دستش را می‌گیرد.»

آیه ۲۵ «من جوان بودم و اینک سالخورده‌ام. با این همه، هرگز پارسایی را ندیده‌ام که وا نهاده باشد و نه فرزندانش را که گدای نان شوند.»

آیه ۲۶ «فرزندانش مایه برکت‌اند.»

آیه ۲۷ «از بدی روی گردان و نیکویی کن، آنگاه تا به ابد سکونت خواهی یافت.»

بنابراین، اگر ما از بدی رویگردان باشیم و زندگی‌ای پارسا را در مسیح دنبال کنیم، خدا به ما امید می‌دهد. ممکن است در حال حاضر تحت ظلم و آزار واقع شده باشیم. ممکن است احساس کنیم حق و حقوق ما زیر پا له شده

است. ممکن است به ما بی‌انصافی شده و یا می‌شود. اما خدا دو باره، ما را تشویق می‌کند که به جلو و خط پایانی نگاه کنیم.

او سپس در آیه ۳۱ می‌گوید: «شریعتِ خدایش در دل اوست. پاهایش نمی‌لغزد.»

آیه ۳۳ «شریر به کمین پارسا می‌نشیند و قصدِ جان او دارد. اما خداوند او را به دستِ وی نمی‌گذارد. و چون به محاکمه کشیده شود، نخواهد گذاشت محکوم گردد.»

آیه ۳۴ «تو را به وراثت زمین سرافراز خواهد ساخت.»

آیه ۳۷ «مردِ صالح را بنگر. سرانجامِ آن مرد، سلامتی خواهد بود.»

همه این نتایج و وعده‌ها ممکن است که به طول انجامد. ولی خداوند از ما دعوت می‌کند که چشمان خود را به دور نمایی که خدا پیش روی ما قرار داده، تنظیم کرده و به جلو نگاه کنیم.

و بعد به قولِ زیبایِ خدا در آیاتِ پایانی این مزمور می‌رسیم:

«نجاتِ پارسایان از خداوند می‌رسد. اوست قلعهٔ ایشان در زمانِ تنگی. خداوند ایشان را یاری می‌دهد و می‌رهاند. ایشان را از چنگِ شریران رهایی می‌بخشد و نجات می‌دهد. زیرا که در او پناه می‌جویند.»

حالا بر اساس این مزمور، شما ترجیح می‌دهید که در دراز مدت، شخصِ پارسا باشید یا شریر؟

داوود می‌گوید: «بر شریران و ستمکاران و فتنه‌انگیزان حسد مبر.» یعنی حسرتِ زندگی و موفقیت‌های آنها را نداشته باش. آنها شاید چیزهایی را دارند که در حال حاضر شما ندارید. اما در دراز مدت خواهید دید که آنها چیزهایی خواهند داشت که شما اصلاً حتی آرزو نمی‌کنید داشته باشید. و در دراز مدت، شما نیز چیزهایی خواهید داشت که اشخاصِ شریر هیچگاه ... هیچگاه ... هیچگاه تجربه نخواهند کرد.

پس وقتی ما همه چیز را با معیار ابدیت نگاه می‌کنیم و پایان داستان را از دیدِ خدا در نظر می‌گیریم، این دور نما بر چگونگی نگرش ما بر زندگی زمینی تأثیر خواهد گذاشت. وقتی ما با لنزِ ابدیت به زندگی زمینی خودمان نگاه می‌کنیم، طورِ دیگری با تحملِ سختی‌ها و بی‌عدالتی‌های زندگی برخورد می‌کنیم.

اگر به فصل‌های ۱۹ و ۲۰ کتاب مکاشفه مراجعه کنیم، خواهیم دید که خدا چگونه در این بخش، پایانِ نمایشنامه را بر ما آشکار می‌کند. در حالی که این داستان به بخش‌های نهایی خود نزدیک می‌شود، می‌بینیم که چطور حاکمان و پادشاهان این زمین همراه با ضد مسیح و معلمین دروغین خود در تلاشند تا بر علیه مسیح خداوند تبارکی و توطئه کنند تا او را از تختِ سلطنتش عزل کنند. گویا که همه دنیا به عصیان‌گری بر ضدِ خدا به پا خاسته و همه حاکمان با هم به ضدِ خداوند و ارتش او در حال دست و پا زدن هستند.

سپس در این متن، ما ایماندارانی را می‌بینیم که از سر خم کردن در مقابل شیطان اجتناب ورزیده‌اند و از پذیرش علامت وحش خودداری می‌کنند. آنها کسانی هستند که به وسیلهٔ مسیح و کار او بر روی صلیب نجات پیدا کرده‌اند و پارسا شمرده شده‌اند.

چه اتفاقی برای آنها می‌افتد؟ آنها تحت جفا و ستم قرار می‌گیرند ... آنها را می‌کشند و ... شهید می‌شوند. گویا که شریک و نیروی بدی در حال پیروز شدن است. به نظر می‌رسد که شیطان دارد برنده می‌شود و کسانی که مسیح را پیروی کرده‌اند دارند زیر لگد ستم و شرارت شیطان له می‌شوند. انگار شیطان پیروز شده و مسیح شکست خورده است.

اما باید ببینیم که آخر داستان چه می‌گوید؟ و به این منظور، شما را تشویق می‌کنم که کتاب مکاشفه فصل‌های ۱۸ تا ۲۲ را بخوانید. خلاصهٔ این داستان می‌گوید که وحش، نبی دروغین، شیطان، آن مار قدیمی، اژدهای بزرگ و همهٔ آنانی که از او پیروی کردند، به دریاچهٔ آتش، که همان داوری ابدی است، انداخته می‌شوند و شب و روز شکنجه می‌شوند. این آخر داستان آنهاست.

ولی آخر داستان کسانی که مورد جفا قرار گرفتند، مورد شکنجه و آزار واقع شدند و به خاطر ایمانشان به قتل رسیدند، چه می‌شود؟ داستان آنها چه پایانی دارد؟

مکاشفه فصل ۲۰ آیه ۴ می‌گوید: «تخت‌هایی دیدم که بر آنها کسانی نشسته بودند که حق داوری به آنان سپرده شده بود. و نفوس کسانی را دیدم که سرهایشان در راه شهادت در حق عیسی مسیح و در حق کلام خدا از تن جدا شده بود. اینان، نه به پرستش آن وحش و تمثال او تن داده بودند و نه علامت او را بر پیشانی و بر دست خود پذیرفته بودند.» چه اتفاقی در آخر برای آنها افتاد؟ «اینان دوباره زنده شدند و با مسیح هزار سال سلطنت کردند.» (آیهٔ ۴)

برای همین خدا ما را تشویق می‌کند که به جلو نگاه کنیم ... به پایان داستان نگاه کنیم. چقدر ما بارها این سوال را کرده‌ایم که چرا خدا در مقابل شرارت کاری نمی‌کند؟

اما، عزیزان، خدا در حال عمل است. ولی در عین حال، خداوند ما، از روی محبت و دلسوزی که نسبت به گناهکار و شریر دارد، دارد به انسان گناهکار فرصت توبه و بیداری می‌دهد. او به گناهکار رحم می‌کند و فرصت می‌دهد ... فرصت توبه و بازگشت.

دوم پطرس فصل ۳ آیه ۹ می‌گوید: «برخلاف گمان برخی، خداوند در انجام وعده‌اش تأخیر نمی‌ورزد. بلکه با شما بر دبار است چون نمی‌خواهد کسی هلاک شود بلکه می‌خواهد همگان به توبه گرایند.»

پس من و شما در این نبردی که در حال شدت گرفتن است، چه باید بکنیم؟

اول - زمام امور را به دست خدا بدهیم ... بر او توکل کنیم و ... همه چیز را به او بسپاریم.

دوم - دلسرد و ناامید نشویم

سوم - از خداوند بطلبیم دورنما و دیدی به ما ببخشد تا از نقطه نظر و عینکِ ابدیت به وقایع نگاه کنیم تا در وسطِ شرایط و اوضاعِ دشوارِ زندگی، مشوش، مکدر و خشمگین نشویم.
چهارم - برای خدا منتظر باشیم تا نقشهٔ خود را به کمال برساند
پنجم - به بالا نگاه کنیم

ششم - از خدا بخواهیم تا به ما کمک کند به او توکل کنیم، در او لذت ببریم، راه و روش خود را به او بسپاریم، در حضور او خاموش و آرام باشیم و منتظر او بمانیم.
هفتم - به جلو نگاه کنیم. پایان و عاقبت شریبران را به خودمان یادآوری کنیم و در آینده‌ای که در انتظار ایمانداران به مسیح و پارسایان است شادی و وجد کنیم. به وعده‌های خدا بچسبیم. بله، به جلو نگاه کنیم.

شاید بعضی از شما سرود «شاد باش، ای روح» را که از انگلیسی به زبان فارسی شده است، شنیده باشید. این سرود، سرودِ موردِ علاقهٔ دوندهٔ معروفِ المپیک، **اریک لیدل** بود. این دونده در سال ۱۹۲۴ حاضر نشد روز یکشنبه، که روزِ پرستش خداوند است، را در مسابقه شرکت کند. او در نهایت، مبشرِ انجیل می‌شود و به خاور دور سفر می‌کند. اریک لیدل در جنگ جهانی دوم توسط سربازان ژاپنی دستگیر شد و مدتی بعد در اردوگاه زندان به دلیل تومور مغزی درگذشت. اما در زمانی که در زندان به سر میبرد، سرودِ زیبایی را به هم سلولی‌های خود یاد داد.

هنگامی که او در بیمارستانِ زندان در حال مُردن بود، از گروهی از زندانیان، که گروهِ نوازندگانِ کوچکی تشکیل داده بودند، خواست که این سرود را در حیاطِ پایینِ کنارِ پنجرهٔ اتاق او بنوازند. کلمات این سرود با آنچه که ما در مزمور ۳۷ یاد گرفتیم خیلی مشابه است. این سرود به زبان فارسی در سرود نامه کلیسای ایران ترجمه و چاپ شده است:

شاد باش ای روح، خدا همراه توست	کُن تحمل صلیب رنج و درد
بسپار به او هر درد و غم در توست	زیرا که او با کس جفا نکرد
شاد باش ای روح، چون دوست تو آخر	می‌کند خوش پایان این نبرد

شاد باش روح، خدا هادی توست	دستت گیرد همچون که کرد در پیش
مگذار امید و اعتبار تو	ترکت کند نه در کم نه در بیش
شاد باش ای روح، چون باد و موج هنوز	یاد آورند فرمان شاه خویش

شاد باش ای روح، آن روز نزدیک شود
ما با مسیح باشیم تا جاودان
آنکه کوه ترس و غم از ما رود
از محبت مملو شود روان
شاد باش ای روح، چون درد و غم گذشت
تو را بینم پیروز و شادمان

بله، بیایید به خود بگوییم: «شاد باش ای روح، مشوش شو، مکدر شو، خشمگین شو ... شاد باش، آرام باش، به بالا نگاه کن، ... و بعد به جلو نگاه کن.»

دعا: "ای خداوند، تو از همه تشویش‌ها، دلواپسی‌ها و خشم‌های ما با خبری. زمان‌هایی که تمام سعی و تلاش ما این است که خودمان زمام امور را به دست گیریم و سریع‌تر از تو، با راه‌های خودمان، همه چیز را حل و فصل کنیم، ما را ببخش و کمک‌مان کن بر تو توکل کنیم، در تو لذت ببریم، راه‌هایمان را به تو بسپاریم، صبورانه منتظر تو بمانیم و در حضور تو آرام بگیریم.

به ما فیض عطا کن که به جلو نگاه کنیم. متشکریم برای دورنمایی که در کلام خودت در اختیار ما قرار داده‌ای. به ما ایمان عطا کن تا در زمین و موقعیتی که تو اجازه داده‌ای در آن قرار بگیریم، بمانیم، نیکویی کنیم، و از امانت تو پرورده شویم. در نام مسیح. آمین!"

نازی: واقعاً خدا را شکر برای این وعده‌های عالی خداوند که حتی اگر در قعر اوضاع و شرایط دردناک هم قرار داشته باشیم، می‌توانیم از امانت و وفاداری تو که هیچوقت تمامی ندارد، پرورده شویم.

ولی وقتی کسی شما را آزرده می‌کند، شما چه واکنشی نشان می‌دهید؟ با ما در جلسه آینده همراه شوید تا ببینیم وقتی آزرده‌خاطر هستیم، چگونه خدا را جلال دهیم.

آنچه در این برنامه‌ها خدمت شما شنوندگان گرامی ارائه می‌شود، تعالیم نانسی دیماس و لگموت، با صدای فارسی سابرینا اصلان است که به سمع شما می‌رسد. ترجمه و تهیه این برنامه‌ها حاصل همکاری دو مؤسسه «دل‌هایمان احیا کن» و «راستی» می‌باشد.